

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. augusztus 5.
(vasárnap)**

Horváth Géza

LELKI VERSENYPÁLYÁN

Lekció: Zsidók 6,9-20

Alapige: Zsidók 12,1-2a

Ezért tehát mi is, akiket a bizonyságoknak akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk a hit elkezdőjére és bevégezőjére: Jézusra.

Imádkozzunk!

Nagy hálával köszönjük, Urunk, hogy eléd jöhettünk, és eléd állhatunk ezen a vasárnap délelőttön.

Köszönjük a te templomod szentségét, igéd világosságát, tisztaságát, igazságát. Köszönjük, hogy nemcsak azt énekelhettük: figyelmezzél az én szómra, sokszor ezt jobban szeretnénk, mint azt, hogy mi figyelmezzünk a te szavadra, beszédedre.

Urunk, mutasd meg nekünk, hogy melyek azok az alkalmak, amikor hallgatnunk kell, amikor csendben kell lennünk, amikor félre kell tennünk kéréseinket, vágyainkat, és mi az, amikor rád kell néznünk, és azt kérnünk: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád.

Köszönjük, hogy templomod szentsége az ige. Köszönjük, hogy mára is elkészített igéd adsz nekünk, és teszed mindezt azért, mert ismersz bennünket, tudod, hogy mire van szükségünk. Kérünk, add azt, amire szükségünk van és segíts, hogy elvegyük, megköszönjük, és aszerint cselekedjünk.

Kérünk, áldd meg azokat, akik már úton vannak a csendeshétre, akik ezekben a percekben készülődnek, és majd este tartjuk az istentiszteletet számukra Sátoraljaújhelyen.

Köszönjük, hogy egy nép és egy sereg lehetünk nemcsak a gyülekezeti tagokkal, hanem a te népeddel szerte az egész világon, akik ugyanazt a Lelket vették, akik ugyanúgy megmosattak a mi Urunk, Jézus Krisztus vérében.

Kérünk, készíts áldást a következő heteken a te elkészített igédben, a testvéri közösségben, az egymással való beszélgetésekben. Legyenek olyanok, akik

mélyen meghajolnak előtted, Urunk. Meglátják a bűneiket, elrontott életüket, jönnek semmit nem hozva, keresztedbe fogódzva, és legyenek sokan, akik megújulnak, megfrissülnek s így vesznek áldást. Kapcsolataik, házasságuk, családi életük rendbe jön. Rendbe jön az, ami rendezetlen, szétdobálózott volt, és minden a helyére kerül: te, Urunk, a te akarod, szavad, terved, és így mi is a helyünkön lehetünk.

Kérünk, ma is ezt munkáld itt közöttünk igéd által.

Ámen.

Igehirdetés

Többször hangzott már ige a Zsidókhoz írt levélből, amelyet a bibliaolvasó kalauzunk szerint az elkövetkező hetekben olvasunk, és minden bizonnyal az elkövetkezendő időszakban is lelkész testvéreim fognak ebből textust felvenni, és az alapján hirdetni Isten örökkévaló üzenetét.

A Zsidókhoz írt levél első olvasói olyan keresztyének voltak, akik a hitükben megfáradtak, ellankadtak, elcsüggedtek, pedig még a pályának nagy része előttük volt. Előttük volt még nagyon sok szenvedés, támadás, üldöztetés. Nem volt könnyű az akkori keresztyének helyzete, de a hívó emberek helyzete soha nem könnyű.

Nem volt és nem lesz olyan kor, olyan korszak, amikor a hívó emberek úgy élhetnek ezen a földön, hogy semmi bajuk nincs, semmi támadásuk nincs, semmilyen üldöztetés nincs. Nincs ez rendszerekhez kötve, nincs ez társadalmi rendekhez kötve. A hívó ember sorsa: „új próba és új küzdelem a hívók sorsa szüntelen”, de azért „ne csüggedjünk, ne féljünk, az út rövid, végére érünk. Az álmodt el, készen állj, Krisztus-nép, jön, jön a Király.”

Jó, hogy ez az ige is örökre új, mert ilyenek vagyunk mi is, mint az akkori hívók. Sokszor hajlamosak vagyunk a megfáradásra, az elcsüggedésre. Sokszor érzéketlenek vagyunk mi is a hit tekintetében. Sokszor megfásulunk, az életünk színtelenné válik. Gondoljunk arra az ígére, amit a Jelenések könyvében olvasunk: langymeleggé váltál. Valamikor hév voltál, égett az első szeretetnek a tüze, amely valahogy kialudt vagy takaréklánggra kapcsolódott.

Szeretné a levélben Isten biztatni, figyelmeztetni, bátorítani az övéit, hogy kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret, nézvén a hitnek szerzőjére, bevégzőjére: Jézusra. Tegyük félre az akadályokat és a megkörményező bűnt.

Vagyis ebben az ígében Isten kijelenti, hogy a hívók előtt levő küzdőteret és pályát meg lehet futni, nem reménytelen a helyzet. Csak ne add fel, ne csüggedj el, ne bártortalanodj el, ne lanyhulj meg, ne lazulj el, ne légy langymeleg, ne hűlj ki! — hanem az első szeretet tüzét vedd vissza, újból lobogjon a láng. Énekeld: „Tüzed, Uram Jézus, szítsd a szívemben, lángja lobogjon elevenebben, és ami vagyok, és mind, ami az enyém, tartsd a kezében, az igazi helyén.

Azt hiszem, mindenki tudja, hogy most milyen sportesemény van a világon: az Olimpia. A sportot szeretők ezt örömmel veszik tudomásul, mert heteken keresztül a csapból is az Olimpia árad. Minden azzal van tele: Olimpia. A sportolók felkészülnek, küzdenek, harcolnak és célba érnek, ki hamarabb, ki

később. Vannak, akik ezt nézik, szurkolnak nekik, vagy éppen közönyösek velük szemben.

Isten igéje azt mondja most: mi is egy ilyen versenypályán vagyunk. A hívó ember is versenypályán fut, halad, csak ez a hitnek pályája. Vannak, akik kívülről nézik az egészet, vannak, akik bennünket bírálják, megszólalnak, gúnyolnak, bolondnak tartanak. Megvan a véleményük a hívókról, az egyházzal, a papokról, a presbiterekről – sok mindent mondanak, mert kívül vannak.

A legnagyobb kérdés az: mi hova tartozunk? Mi a versenypályán vagyunk-e, vagy pedig azok között, akik a lelátókról vagy fotelből kényelmesen tudnak mindent, és ha ők csinálnák, akkor biztosan jobban tudnák tenni. Kritizálnak és belekötnek mindenbe. Vagy pedig a versenypályán vagy? Először azt kell eldönteni: hol vagyok én?

Az Olimpiára úgy lehet, gondolom, kijutni, hogy a sportágnak a vezetői eldöntik, hogy az eredmények alapján ki mehet ki. Megvan a névsor, és az ország delegálja őket.

Isten is összeállította a névsort, hogy kik fognak futni a lelki versenypályán. Az Efézusi levél szerint ezt a névsort Isten örök időknek előtte állította össze. Jézus Krisztusra, az Ő Fiára nézve, az Ő áldozatával megpecsételve elhívta azokat és kiválasztotta azokat, akik a lelki versenypályán fognak futni. Nem a mi teljesítményünk alapján, nem az edzéseink után, nem az alkalmas voltunk miatt, hanem Isten örökkévaló szeretete előre eldöntötte, hogy bennünket a fiaivá fogad. És akit a fiává fogad, azt Isten egy mennyei pályára teszi, egy lelki versenypályára, ami a hívó életnek a földi szakasza. Akkor kezdődik, amikor valaki megtér és újjászületik, amikor átmegy a szoros kapun, és elkezd járni a keskeny utat. Majd akkor ér célba, amikor a földi lét befejeződik, és abban a célban várja őt az Ura, akit egy életen keresztül szeretett, szolgált és követett.

A felolvasott két versszak az arról beszél, hogy ez a versenypálya nem könnyű. Ezen a versenypályán el lehet csüggedni, és el lehet fáradni, és ami még bajosabb: meg lehet fáradni. Ha valaki *elfáradt*, az kipihen magát és – megy tovább, ha *megfáradt*, ennél sokkal nehezebb a helyzet, mert a lélek meg tud fáradni. Az Ószövetségben azt mondja Isten: „megfáradtál énbennem, Izráel.” Nem *elfáradtál*, mert sok volt a gyaloglás, meleg volt a homok, hanem *megfáradtál* énbennem. Ez már bajosabb, de ebből is ki lehet jönni, Isten megújító kegyelme kihozhatja.

Ezekre biztat az ige bennünket is. Nem véletlen, hogy a 12. fejezet 1-2. verse azután következik, miután a 11. fejezetben felsorolja a hit hőseit. Ez az ige úgy kezdődik: „minket is, akiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül...” Egy másik fordítás szerint: a bizonyágtevőknek ily nagy fellege ... De szerintem nem a bizonyágtevők fellege kell, hogy körülvegyen, hanem a bizonyágoknak.

Vagyis az, amit a 11. fejezetben olvasunk: Ábrahám, Mózes, Gedeon és a többiek életében hogyan igazolódott be, hogy érdemes hinni, érdemes bízni az Úrban, hogy Isten hord karjain. Vagy amit mindenki ismer: „Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát naponként tölti ki rád, áldását mindenben érzed.” Erre érdemes figyelni. Ez vesz körül bennünket, a bizony-

ságoknak a nagy fellege. Hogyan lehet valaki a versenypályán győztes? Hogy lehetsz te győztes, kit bűn tart foglyául? Ha téged is legyőzhet a győzedelmes Úr — kérdezi az egyik ének.

Például Ábrahám micsoda bizonyosság! Isten azt mondja neki: Ábrahám, pakold össze mindenedet, és menj arra a földre, amit mutatok neked. Hova, Uram? Majd, amit mutatok neked. Jó, elindulok.

Mi-mindent kellett Ábrahámnak legyőznie, félretennie, megtagadnia, hogy rábízsa magát Istennek a szavára! Ha Isten azt mondja: menjek, akkor menni kell!

Vagy Mózes szülei: Amrám és Jókebed. Azt olvassuk: nem féltek a király parancsától. Hiába adott ki rendelkezést. Nekik vétkezni kellett volna, megölni a gyermeküket. Ehelyett ők a gyermeket hitben leteszik. Nem a folyónak a vizére, látszólag oda, lelkeképpen pedig Isten szerető karjaiba, és rábízják. Az Úr a mi Istenünk. Uralkodik örökkön örökké. Tudják, hogy mindennél nagyobb, mindenkinél hatalmasabb, mindenkinél felségesebb. Érdemes benne bízni és hozzá tartozni. Majd Ő tudja, hogy mi lesz ezzel a gyermekkel.

Ez a bizonyosság! Aki hisz, az meg nem szégyenül. Aki az Úrban bízott, nem csalódott még. Első lennék én, ha szégyent vallanék. Ez a bizonyosságok fellege, ez vesz körül bennünket. Láthatatlan mennyei erőt és bátorítást biztosít a számunkra. Látod? Meg lehet futni. Ki lehet tartani. Célba lehet érni. Mert ők is kitartottak, harcoltak, megfutották a pályát, és célba értek.

Három dolgot mond nekünk ez az ige, amire figyeljünk.

Az első: félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt. Vagyis félretéve azt, ami gátol minket a hit versenypályáján. Ez pedig az akadályok és a megkörményező bűn.

Az ember úgy fut a hit pályáján, hogy minden igyekszik visszafelé húzni. De miért? Azért, hogy célba ne érj, nehogy eljuss oda: „az Atyánál pihentek, megfáradt gyermekek.” Nehogy célba érj, nehogy jutalmat kapj. Nehogy a dobogón állj. Nehogy megkapd az igazság koronáját, melyet megad nekünk az igaz Bíró azon a napon. Nehogy Jézusnál legyél már! Minden igyekszik visszafelé húzni.

A sportolók figyelnek arra, hogy semmilyen felesleges teher ne legyen rajtuk. Ha valaki úgy futna, hogy egy nagy hátizsák van rajta. Akik katonák voltak, azok tudják, hogy egy ú. n. erőltetett menet, mindent magukra kellett venniük és úgy kellett menetelni. Bizony, nem volt könnyű! Akik bevásárolni szoktak, azok tudják, hogy két telerakott bevásárló szatyorral nehezebben mennek a negyedik emeletre, mintha semmi nem lenne a kezükben. Ez törvényszerűség. A sportolók vigyáznak, mert náluk századperceken múlnak az érmek. És minél kevesebb legyen az ellenállás, minél jobban tudjanak haladni, mi-mindent tesznek ezért.

Ilyen a lelki élet is. Félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt.

Vannak olyan terhek, amelyeket nem tehetünk félre. Vannak olyan terhek, amelyek velünk fognak járni. Erre mondja Jézus Krisztus: ezt fel kell venni. „Aki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és köves-

sen engem.” Vannak olyan terhek, amelyeket nem tudunk lerakni. Ezek azok, amelyeket Isten adott nekünk, Ő tett ránk. Mert Ő tudta, hogy miből, mennyit kell reánk tenni. Ezeket nem lehet lerakni. De vannak olyan terhek, amit le lehetne rakni, és csak azok a terhek hátráltatnak bennünket a lelki versenypályán, amit lerakhatnánk, de nem rakunk le.

Hogy miről is beszélek? Ha van a családban egy olyan beteg, akit el kell látni, az olyan teher, amit nem tudsz lerakni. De vannak olyan terhek, amit le lehetne rakni, de te viszed magaddal: Ilyen az aggodalmaskodás, az idegeskedés, a kishitűség... Ezek a terhek gátolnak, pedig lerakhatnánk. Olyan dolgokkal foglalkozunk, amivel nem kellene, ami nem a mi dolgunk. Amit mások megoldanak, miért idegesítem magam vele? Miért engem terhelnek?

Amit az utóbbi idők beszélgetéseiben tapasztaltam, az az, amikor én teszek terhet másokra. Vigyázzunk, mert vannak olyan terhek, amit magamtól magamra veszek, és vannak olyanok, amit én teszek másokra. A magatartásommal, szavaimmal, a magamba rögződött dolgaimmal terheket rakok másokra.

Olyan szomorú, amikor valaki a házastársa miatt hordoz terheket. Amikor a gyermeke miatt hordoz terheket. Amikor egy munkatársa miatt hordoz terheket. És szomorú, amikor én teszek terheket másokra. Miattam szenved valaki a családban. Egyszer elmondta valaki: akkor tértem meg, amikor megértettem, hogy a család miattam szenved. Mi hajlamosak vagyunk másokra rakni a terhet.

Félretéve a terheket és a megkörményező bűnt.

Egy példa jutott eszembe. Aki Bibliát olvas, ismeri József történetét. Amikor Potifárné megfogja Józsefet, hogy háljon vele, József kitepi magát Potifárné karjából és elszalad. Mert ő tudja: „félretéve a megkörményező bűnt, meg akadályt...” Milyen lehúzó erő lett volna ez József életében, ha enged a csábításnak. Amikor megkérdik őt, hogy mit mondott Istened, fejtsd meg nekünk, amit mondott, fejtsd meg nekünk a jövőt, a megmaradásunk útját, József boldogan és szabadon elmondhatja annak a nagy népnek, hogy Isten hogy akarja őket megtartani. Azért, mert félre tudta tenni a megkörményező bűnt. Áldás lehetett mások számára. Tekintély lehetett a fáraó udvarában.

A mai igénk felszólítása azért a számunkra ez: tehermentesítsd magad! Jó lenne megfogadni! Ne hordozz olyan terhet, ami felesleges, ami kolonc! A Sátán nem tett ilyen koloncot a nyakadba, hogy meggátoljon a futásban? Nem húz valami le?

A 299. ének egyik sorában arról van szó: „Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt, Bús orcám hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt.” Mert ha Jézusra nézünk, akkor lehull a teher.

A második üzenete az igének: Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret. Tehát: kitartással, hűséggel. A Biblia görög szövegében van valami csoda, amit átélhetünk. Egy-egy görög szónak sok jelentése van, és érdemes megnézni, mi a valódi jelentésük. Egy másik fordításban itt ezt így lehetne mondani: kitartással fussuk meg azt a küzdőteret, amelyet Isten adott nekünk.

Mit jelent ez a számunkra? Isten adta a küzdőteret. Éppen ezért vegyük tudomásul, hogy nincs két egyforma küzdőtér. Vannak, akiknek nehéz a küz-

dóterük, és vannak olyanok, akiknek meg könnyű a küzdőtér. Bár lehet, hogy ez csak a látszat, és nevetés közben fáj a szív. De ha tudod, hogy valaki elém tette azt a küzdőteret, valaki örökkévaló szeretettel kimérte nekem, és ez az én utam. — Ez az én utam, mely hozzád visz, Uram, mindig feléd — mondja az ének. Ez a lényeg, hogy olyan úton járj, ami Jézus felé megy. Hadd menjek, Istenem, mindig feléd! Igen, mert te adtad, te vagy az út, Uram!

Amikor a tanítványok azt mondják Jézusnak: Mester, elveszünk! Nem bánod, ha elveszünk? Hogy alhatsz mélyen? Jézus azt mondja nekik: Ti kicsinyhitűek. Nem az a baj, hogy félték a vihartól, hogy a hullámok rémítenek a mérhetetlen víz felett. Az a baj, hogy nem hiszitek, hogy ezt az utat én adtam nektek. Amikor a történet kezdődik, azt mondja Jézus: menjetek át a túlsó partra. Ha te azt mondod, akkor (zsoltár szerint): tájékozhatnak hullámai, ha hegyek rémítenek is, nem félünk, mert te velünk vagy. Akkor nem veszhetünk el.

Isten adja a küzdőteret. Éppen ezért különbözőek a küzdőterek. Sokszor azt nézzük, hogy a másiké milyen. Talán mi magyarok még inkább hajlamosak vagyunk erre. Talán valamilyen génünk van bennünk, és azért van ez. De te nem tudod, hogy a másiknak milyen „könnyű”, hány éjszakát sír át. Senkinek nem könnyű. Mindenkinek nehéz a földi vándorút.

Isten igéje azt mondja: ha tudjuk, hogy ezt az utat az Úr mérte ki a számkra, akkor azt elfogadjuk, megpróbálunk kitartani, hálaadással és hűséggel járni, a végén célba érni. Van recept.

Egyszer beszéltem egy testvéremmel, aki azt mondta: az én egész életem csak abból állt, hogy reggel erőt kérek az Úrtól a nap megharcolásához, este meg hálát adok, hogy adott erőt. Egyrészt sajnáltam, másrészt pedig örültem, hogy azt a nehéz pályát, amit Isten neki kimért, így futja meg. Reggel erőt kérek az Úrtól, hogy az aznapit megfuthassam, este meg hálát adok, hogy ezt az erőt megadta.

Adja meg Isten, hogy mi is így legyünk és mi is így tudjunk továbbmenni.

A harmadik tanácsa az igének: Nézzünk fel Jézusra, a hitnek szerzőjére és bevégzőjére.

Mit jelent, hogy nézzünk fel? Csak az tud felfelé nézni, aki addig lefelé nézett. Ha magunk elé nézünk, akkor sok mindent nem veszünk észre. Az úton mentem és rám köszönt valaki. Ha ő nem köszön rám, akkor nem veszem észre. Örültünk a találkozásnak. Ahhoz, hogy valakit észrevegyünk, felfelé kell nézni.

A 357. énekünkben idézek. Arra biztat az énekíró: „Emeld fel hát lelkedet, Hagyj el minden földi vágyat; Bízd rá arra szívedet, Kiből idvességed árad, Jézusnál tartsd kincsedet, Légyen Jézusé szíved!” — Tanuljunk meg felfelé nézni.

Emlékezzünk Istvánra, akit megkövezték. Amikor abban a nehéz helyzetben tudta, hogy itt a következő állomása életének, amikor átmegy az Úrhoz, akkor István felfelé nézett. És mit látott? A megnyílt eget. És elmondja: Látom a megnyílt eget, látom Isten dicsőségét, mellette meg Jézust, aki vár engem. És akkor rárohannak. Még dühösebbek lesznek. Micsoda? Te felfelé nézel? És azok tekintetét, akik megkövezték, a harag, a gyűlölet, a meg nem értés, a hamis vallásosság csak lefelé húzta.

Nézzünk fel Jézusra, a hitnek szerzőjére és bevezetőjére. Ez azt is jelenti, hogy előttünk van Jézus, csak eddig nem vetted észre.

És ahogy János látja a Jelenések könyvében Jézust. Ezzel fejezem be. János, amikor Jézust látja, felemeli a tekintetét és meglátja Jézust, mint megölelt Barányt. Miért mondja ezt az ige? Azért, mert Ő az előtte levő öröm helyett keresztet szenvedett. Vagyis azt a Jézust látni, aki az elé rakott pályát megfutotta. Mert Jézusnak is meg kellett futni, mikor testet öltött, és eljött a földre, attól kezdve a Golgota kereszthaláláig járt egy nehéz földi pályát. És egyszer felsóhajt: Ó, elfajult, hitetlen nemzetség, meddig vagyok még köztetek? Meddig szenvedlek még titeket?

Péter, a tanítvány, le akarja beszélni: mentsen Isten, Uram, nem eshet meg ez veled. Nem mehetsz végig ezen az úton. És Jézus végigmegy, megcselekszi, és azt mondja a kereszten: elvégeztetett. Igen, Ő is megfutotta a pályát, Ő is szenvedett, mint igaz a nem igazakért. Ő is megkísértetett. Ő végigjárta a szenvedés útját, mert egész élete szenvedés volt.

Hitvallásunk azt mondja: Jézus nem szenvedett Poncius Pilátus alatt. Úgy kellene mondanunk: szenvedett, Poncius Pilátus alatt megfeszítették. Mert Ő nemcsak akkor szenvedett, hanem már a betlehemi jászolbölcsőben szenvedett, az egyiptomi menekülésben szenvedett, amikor a családja ki akarja menteni, már akkor is szenvedett. És mindig szenvedett. Amikor Júdás belenyúl az erszénybe, akkor Jézus szenvedett.

De te arra a Jézusra nézz, aki érted szenvedett. Azt kérdi a Káténk, elég-e azt tudni, hogy Jézus szenvedett? Nem elég! Azt kell tudni, hogy értem szenvedett. Elég-e azt tudni, hogy Jézus meghalt? Nem elég! Azt kell tudni, hogy értem meghalt. Elég-e azt tudni, hogy Jézus feltámadt? Nem elég! Azt kell tudni, hogy értem támadt fel. Elég-e azt tudni, hogy Jézus mennybe ment? Nem elég! Azt kell tudni, hogy értem ment fel, hogy helyet készítsen nekem.

Óreá nézni azt jelenti: azok felvidulnak és arcuk meg nem pirul. Akik Óreá néznek, erőt kapnak. Akik Óreá néznek, tovább küzdenek. Akik Óreá néznek, azok nem adják fel.

„Csak a célra nézzen arcom, mely felé török, Jézus, támogass a harcban, hogyha rendülök.” Mert mi erre vagyunk hajlamosak: rendülünk, csüggedünk. Azért az ellankadt térdeket egyenesítsétek ki. A lefele néző szemeket felfelé emeljétek, Óreá nézzetek, Jézusra, a mi Urunkra, aki vár a célnál, aki átölel, és akivel eltöltöd majd — ha hitben vagy — az egész örökkévalóságot.

A 622,4 versét énekeljük:

Minden gyötrelmet, bánatot elfeledünk,
Ha Ő bennünket keblére von.
Jézus szívére hajthatjuk fáradt fejünk,
Nála béke vár és nyugalom.
Igen, ott minden kész, igen, ott minden kész,
Minden győztesnek jár örök rész.
Boldog, véghetetlen öröm vár odafenn,
Jézusért én is elnyerhetem.

Imádkozzunk!

Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy sokszor nem így láttuk az előttünk levő küzdőteret, ahogy igéd beszél róla. Sokszor nehezeltük, és azt mondtuk: miénk a legnehezebb pálya. Nincs ilyen kemény sorsa senkinek. Bocsásd meg, amikor irigyeltük a másikat, akikről azt gondoltuk: könnyebb a versenypályájuk, könnyebb az életük, és mennyivel jobb nekik.

Bocsásd meg, hogy elcsüggedtünk, nem rád néztünk és nem tőled vettük: hogy „mind jó, amit Isten tészén, szent az Ő akaratja. Ő énvélem is úgy tégyen, mint kedve néki tartja.” Bocsáss meg, Urunk, a sok meglanyhulásért, hogy elvesztettük sokszor a reménységünket. Bocsásd meg, hogy megálltunk azon az úton, amelyen futnunk kellett volna, mint Józsefnek. Futni, nem ki a világból, hanem futni a bűn, a Sátán elől, hogy aztán feladja a csábítást, a kísértést, mert azt látja, hogy az ember annyira Krisztusban bíz, annyira az Övé, hogy nem tud vele mit tenni. Mint Jób is az előtte levő pályát futotta, amely nem könnyű pálya volt. De még a felesége sem tudta letéríteni, visszahúzni erről az útról. Bizonyos volt. „Tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára a por felett megáll.”

Add Uram, hogy mi is így legyünk. Növelj hitünket, erősítsd bennünk idvességünk eszközét. Vesd a tengerbe bűneinket, kerüljük pokol tüzét. Könyörülj meg rajtunk.

Kérünk, Urunk, áldd meg az életünket, családjunkat. Engedd, hogy a felesleges terheket letegyünk, a ránk szabott terhet pedig úgy hordozni, ahogy te mondd: Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van rátok. Elfogadni és hálásnak lenni érte, tudván, hogy elég a te kegyelmed nekünk.

Kérünk, áldd meg azokat, akik gyászt hordoznak. Kérünk, gyógyítsd betegeinket. Kérünk azokért, akik betegség miatt nem tudnak közöttünk lenni, de lélek és imádság szerint itt vannak velünk.

Kérünk, áldd meg, akik úton vannak, hogy semmi bajuk ne történjék. Kérünk ezért a két hétért is: ne szóljon igéd hiába. Készítsd el szívünket, hogy gyülekezeti közösségben legyünk, az itthon maradottak pedig hadd imádkozzanak. Adj nekik olyan lelkiületet, hogy állandóan feltartott kezekkel legyenek.

Kérünk, Urunk, hogy mindazt, amit eléd viszünk még csendes imádságban, légy kegyelmes meghallani, és legyen meg a te akaratod.

Ámen.